

todos en la tradicional pipa de yeso y al llegar á la cúspide de la montaña se detuvieron en una especie de colina y con unos cuantos tragos del excelente vino que se cosecha en la rioja-alabesa se conciliaron las amistades.

Después se separaron tomando cada cuadrilla en dirección á sus puestos; el silencio de la noche era interrumpido por voces de despedida que salían de entre el tupido arbolado.

ANTONIO INCHAUSTI.

AZKEN SARIA

Ikusirikan mendi batian
aitona zarcho bi otzak,
mugiera bat ziran eragiñ
bere lekutik biotzak;
zañ eta ezur gogorturikan
utzi zituen izotzak,
ala zeudela poztu zituen
nik egin nuben itz otsak.

Orain ere ni orduko gisa
iritzi batian nago,
andik jasoko zirala ondo
aratu banitz lenago:
otz samiñ arren oñaze charrak
zaizkate mintzen geiago,
geroztik ayen antsi tristia
eriotzaren zai dago.

Galdu zituzten gerriko eta
diru zorro ta chanoa,

begiyetara zitzayen sartu
negar malhozko lañoa;
ayetan batek diyo ¿nora da,
jaten genduen taloa,
eta non dira gaztetasuna
arintasuna ta loa?

¿Non dira gure bikaintasunak,
non dira gure indarrak?
landare askon gisa gu ere
gelditu gera igarrak,
ukatu dute gure zankoak
belaunak eta istarrak,
bai eta ere beso, besagaiñ
begiyak eta bizkarrak.

Zartasunaren gaitz utsak gaitu
begiyetatik itsutu,
ta gera zerbait illuntasunaz
argaldu eta izutu;
nola geraden senda eziña
dan miñarekin kutsutu,
gauden oyaren jira guztiya
negarrez degu putzutu.

Itz abek buka ondoren ziran
buruz nasturik arkitu
ziradelako ayen asnase
bideak oso larritu;
eriotzaren ordu garratzez
ill ta ziraden gelditu,
zitzan merezi zuten bezela
Jaunak zeruan saritu.

JUAN IGNAZIO URANGA.
